

Indulóra, 2007

Louise

louise.bujs.be

Versek, sorjában...

Előszó	4
Gyűlnék körém	5
Alternatív valóságtan	6
Hova lett?	7
Hazaért	8
Miért bent?	9
Na ezért van...	10
Kell a Hős!	11
Egy bogárka élete	12
Apró lyukba	13
Elbújtam	13
Hátlátásra	14
Türkisz szerencse	14
Napjára	15
Ez nem lesz Petőfi...	17
Árnyék	20
Csakúgy, a demagóg...	21
Iszkol	22
Bulvár portya	23
Pocakból	24
Titokban	25
Lélek vándorol	26
Ahol az árja ellen	27
Újkorí mentor	28
Rezgő levegő	29
Egypercesvers	30
Vadászat után	30
Szénpor	31
A dalnak	31
Cilinder	32

Csíkok és birkák	33
A két oldalán	35
Január után	36
Szájába vette	37
Hajcsapda	38
Felhő kontúr	39
Fallány	39
Miből faragjak rímet?	40
Vulkán mellett, reggel	41
Téltavas	41
Mérj kéjt	42
Csobbanna	42
Fába vagy fénybe	43
Felszáll ám!	44
Vászonra	44
Este verve	45
Özet	46
Létra	47
Ne félj már!	48
Barátságra	49
Valaki már megírta	50
Fejet hajt	51
Évvégére	52
Fehér habról	52
Az este, meg a víz	53
A három vadak	53
Harcos nyárhoz	54
Szomjas	55
Utószó	56

Előszó

Bonyolult szavakat gyártani, vagy a mondatokat kifacsarni úgy, hogy attól az olvasható jelentésén túl kapjon még egy, elsősorban érezhető értelmet, nem is olyan egyszerű feladat.

Az oka sem egyszerű, vajon mi értelme van bonyolítani az amúgy is kusza világot?

Bizonyára az értelme maga az oka, azaz az értelem feszegeti saját korlátait, mert a tanulás eredménye csak egy részből a tudás, a valódi értéke a hasznosítás. Hasznos pedig az, amit más is fel tud használni, inspirál, gondolatokat ébreszt, megfogalmazza az érzéseinket. Azokat az érzéseket, amelyek majd újabb inspirációkat szülnek és gondolatokat közvetítenek.

A következő oldalakat akár szárnypróbálgatásnak is definiálhatnánk, de sokkal inkább egy, a korlát-feszegető énemből eredő eredmény az ami megtölti.

Itt most csendesen, szikraként pattant sorok következnek, óvatosan, nehogy megszúrjanak, megégessenek!

LouíSe, 2007

Gyűlnek körém

Megjelentem,
ha búvkörömben
Csak fényem csillan,
ítt mögöttem

A homályban érő
tömegbe vesző,
Gyülekezetének
múlna idő,

Mert kérek tőlük vágyat,
reményt, ők majd tőlem
hítet kapnak,
Hogy jelenjek meg,
gyűlnek körém...

Alternatív valóságban

Most nem tudom, de baj van!
A tankomban a benzin,
A gyutacs a nyakamban!

Rágyújtok, jaj tűz lett,
Bombagyáros lettem!
Sálam belelógott
A tankomba, meg ettem
Reggelire zsemlét,
Hozzá a sörömet,
Molotovnak koktélt
Gyártok hazamenet?

Vagy még sem ezt akartam?
Csak így hozta a sorom?
Most már busszal megyek,
Vagy bríngával utazok
Abba nem kell benzin,
Rá se gyújtok azon,
Sört se iszok többé,
Üvege a bajom...

Hova lett?

A fortélyos félelem
bolyong ma részegen?

Dől rá a világra,
az ifjúkra, kí várna
Tőle egy jó szót is,
ha kardjával hadonász'
Akítől félni kezd,
oda csap, ne tovább!

Józanodj parasztom,
Kardodra vér tapad!
Holnapra halasztom
Partíndat, ne tagadd!

Ott leszel, várlak majd
Józanul, kicsavart agyadon
Pont leszek, tárhatsz kart
Hallgatag, megrontott hajadon

Aki fél, mert ha csak félelem
Fortélyán lehetne úrrá az értelem

Annak is csonkjával
égette gyertyában
Pislákol szemében,
szíkrája világban
Tartja a kis szobát,
odáig, ne tovább!
A dróton a verebek
csípogják, hova lett?

Hazaért

Valamí kedves, kortalan
Kicsi és repdes, hangtalan

Szárnyán a napsugár
Halk szava szűrve vár

Érteni akarja ezt is
Mondanám neki, ha tetszik
Majd mesélhet róla, de akkor
Más lesz az év is, meg más lesz a nagykor...

Miért bent?

Most egy titkon örül, halom
Mögül parancs repül, vajon
Neki ott a zárka, rácsa
Zárja, vagy más, ha várja
Rútul hiszi, törbe csalva
Szabadulna, érzi, hajtja
Önérzete, élve tartja

Az idő fogja sommájának, írva
Bírja, választásnak, lenni kéne
Kint is, bent meg, ott ahol majd
Félve reszket, őre váltja,
Hazug bátyja, most sem veszteg,
Írja, vádja, lesz a pallos,
Fejet hullat, lesz majd hangos
Jaj és bánat, hirtelen jött balga úrnak
Látszatára fejek hullnak, aztán mint
A sárkány, újra, kinöveszti fejét, nyújtja
Karját, karmát, nyelvét feléd,
Egy az ország, ez a tiéd!

Na ezért van...

Ha cenzúra van, ordítani kell!

Ha zsarnokság van, azt mondogatni kell

A zsarnok ha cenzúráz, egy ordított mondattal
Forgasd fel a hálót, másod nincs, vigasztalj

Másokat máshogyan, ők buták, nem rohan,
Ha rosszabbul lesz is, néha nap felbukkan
Egyszer a média, guruja, szép fia,
Vagy lánya a szilikon, ruhája telefon,
Abból is a legszebb, egy vakus, ahogy tetszhet
A vége a sztorinak, nem hiszi, bulinak
Tűnik a végén, ott volt, beszéltél
Neki, de az arca, a mosolya humbug,
Hiába, okoskám, ezt is bebuktuk...

Kell a Hős!

Ha kell a Hős, hát tedd magad azzá!
Uralkodj a renden, vagy dörgölődj hozzá
Ne vess rajta hangos, cafrangos pózban
Hazugságokkal válaszolj, ha jól van
A rendnek a formája, arcának pozsgása
Pirossal derül fel, folytonos mozgása

Vetít a népednek jó filmet rólad
Álságos mosollyal árulód bújtat,
Meg felad ha értelme odáig tudatja
Alatti létében látását kutatja
Annak a képnek, a falról, a Hősről
Lekönpve, lemondva barátról, nőről

Egy bogárka élete

Ahol él a kígyó,
Meg mar, ha neki úgy jó
És öl a mérge néha
Mebénít, de még ma
Kígyógyulsz, a kórból
Harapott a borból
És kortyolt a kenyérből
Részeg a veszélytől

Vértelen sebedre
nyugtató nyelvével
Csöpögtet mérget,
de torkába bevette

Puha tested ízét
Ízelt lábad ívét
Egy bogárka élete
Múlt el májd' két hete...

Apró lyukba

Ott messze, a gondolaton túl,
A csöndes értetlenre várna
Apró szikrát vetne, egy apró lyukba fúj
Aztán a hangjával verné orrba, hátha

Felébreszt valamit, nem kell hozzá óra
Mert egy hangulattal bújik ki az ágyból
Majd visszabújik még egy fordulóra
Megrázza magát, jó reggelt rikácsol

Elbújtam

Elbújtam, viszlát!
A világ már nem lát,
Nem nézhet rám többet
Csordítson rám könnyet
Bízzon a hiányban
Gyűjtsön rá, vigyáztam
Ne gyűljön sok kis sejt
Körömben, elfelejt,
Emléket állíthat
Kőből de nem bízhat
Az emlékek képére
Nem festem, nem kérte

Hátlátásra

Búcsút intett, viszlát mondott,
Vitt magával inget, gombot
Nyugodt napot, éber reggelt
Pár kis dolgot, kulcsot, vekkert

Így hátulról, kulcsolt kézzel,
Védtelenül, bátran nézel
Nem hiszel már, távol látni
Nem jön vissza, kár is várni...

Türkisz szerencse

Színben türkisz, szemben zöld is
Kopott vagy hideg, ott bújik mögötte
Bánattal vonzó tekintet küldi
Borúját ma este hozzád, vagy törölte
Belőled utolsó francia sanzonod
Lépegess lassan, ezt úgyis elbukod

Napjára

A költészet,
mikor eltéved
Aztán közibétek csap,

Mert nem téved

Neki az enyészet
amivel beszélhet
Talán egyedül vannak,

De megélnék

Amikor Pajorral,
faragott rímeket
Vagy Lovasiból
merített ötletet
Máskor T. Szabítól
szívta a színeket...

Mert a tavaszra
ragasztott bélyeget
Feladta postán
a lényeget
A címzettre bízta,
hogy magára húzza
Vegyen a zacsiból,
finom cukorka

A savanyú fajtából,
ha rímeket nem ácsol,
Lopja a napja, ha költ,
Eszét a költészet
Tudásból bővített
Makacs szavak tarka
Nemzetsége adja
A könyvtárhoz, a porhoz
Azt a kicsi dolgot,
Amitől a napja
Jobb lehet ha hagyja

Mi másért is kéne
Hogy betűszobor-féle

Monumentum álljon,

Poros, polc szobában
Koszorú-tüll-ruhában

Olvasóra várjon

Ez nem lesz Petőfi...

Ez az én napom Kedves!
Nézem, hogy repdes
A zsákon a folttal
Megújult Holddal
Az utcai harcos,
Ágyút ma nem hoz,
De készül a hírre
Ő lesz a ríme
A harci utcának,
A tegnap ágyának,
A holnap gyermekét
Ő lövi le, szemét!

A félelmet oltja be
Ott lesz a szelleme
Az ijedt szülőnek
Ha gyermekre lőnek
Nem ő a találat!
Ha bántja, barátinak
Írják majd a hírek
Mint Belfastban az írek
A zászlóra hibáznak
Jót tesznek, vigyáznak

Hogy rendben csak a hírben
Osztozzon a népen
Az egyik meg a másik
A két okos bácsik

Ezek meg itt páran
Csak rőfögnek a sárban
Meg ijesztik a kettőt
Hoznak majd megmentőt
Meg áldozatot hozzá,
Ő lesz aki mondá'
Az okosat majd akkor
Harmadikként jattol
Az első két okossal

Árjával, zsídóval
Meg mindenféle álnok
Zsigerelő párthoz
Csapódhat a harcos
Azt hiszi, a jóhoz
Kell a harci szellem,
Pedig csak a jellem
Mutatná az útját
Feledtetné bűjét

És ha vége lesz majd
A harcoknak, elhalt
Az utolsó vízágyú
A nyerges négylábú,
Meg kétlábú kormányja
Utazó bírāja
A kettő szép rendjének
Akít csak ez véd meg
A jövőnek fesztivált
Tart majd egy rezignált
Okosakat mondó
Lehetőleg bunkó
Rendező filmjében
Ott leszel, így kérem

Árnyék

Majd amikor
A hóba típor
Egy barna trikón
A hajdani jelkép

Felkel a Hold
Az esti mivolt
Táncra karolt
Lengeti, nem szép

Várja a pár
Taktusa száll
Ropja, de már
Szállja a lelkét

Égre a szárny
Ékre az árny
Festí de már
Nem szüli, nem szép

Csakúgy, a demagóg...

Hejj, a demagógnak rövidtávú karja,
Táncra lendül, párja lent ül
Magával takarja

Azt hiszi attól majd a Gógjának balga
Tánclépését nettül megtanulja, ~ nem bűn ~
Valkűrjének adja

Az meg felkapja és Valhallába vágat
Ott a többi közé ledobja, még várhat
Felavatják egyszer, szobor lesz belőle
"Látjátok, megmondtam, közibétek löne"

Fegyverével szintúgy lődözne a Holdra
Meg általában balra, néha-néha jobbra
A lényeg az hogy fájjon, ha már löni kéne
Arcára bakanccsal, a huszárpata lépne...

Íszkol

Ha este, egy macska teste
Megfordul, vizet sejtve íszkol
Kellemesen, de borzongva leste
Ami alatta van, vagy fölötte pancsol

Pár apró kavicsot, lent a mederből
Mancsával lökdösi, mint egy tetemet
Ahonnan ez jött, több már nem jön
Fele sem látszik, cseppekkel temetett

Fodra vonz majd újabb fény szemcséket
Meggzűrí, ne legyen már a képe
Egy fotóra másolt pillanat hevében
Árnyékával fesse oda végre!

Bulvár portya

Helló, itt kezdem ma verset
Hosszú futás után, rajtam átesett

A faágakba botló, ruháját szakító
A környezetében minden gondot oldó
Fennköltén verselő menekülő-művész
Akinek van könyve, de minden szava elvész

Pedig a nyomdában, vas betűre szedték
Szép nagy tekerővel papírra vetették
Vastag, cérnás tűvel össze, vissza varrták
A könyvesboltok polcain is legelőre rakták

Aztán, mikor később már nem fénylett annyira
Hátrébb csúszott kissé, egy kicsit oldalra
Ott már unott társak vették kezelésbe
Tanították, vitték témáról át hírre

Bulváros vidékeken, unalmas portyákra
Aktuális, értéktelen, életunt világba

Pocakból

Na most még ne mutasd,
Pocakod halmában
Ott lapul, elbújt mert
Jó neki, anyjában

Lelkével öleli,
Testével takarja
Senki másnak szívét
Addig ő nem hallja
Nem kéri csókját se,
Kezének formáját
Hasán a fény szűri
Nem látja, anyján át

Fogja fel, kívül majd más éri
Nem fél még, ott csönd van
Valaki megvédi

Titokban

A zebra, ahol átkel a nép
Ha sorsának fodra lökné odébb
A másik oldalra - ki tudja mi okból -
Átsárgul irígyen vagy pírul a bortól

De jó-e ha van innen és kell-e neki oda,
Kell-e napi hisztí amí neki buta
Panelproli testet, vagy ideális lelket
Fabrikál a léthez, hogy ezzel legyen tépett
A madár-fesztiválra, ahol palí lesz a védnök
Ott fog szárnyra kelni belőle az elnök
A média meg épít jó nagy várat hozzá
Bebújhatnak harcosokkal, étel-ital várná
Az ellenséges népet, megzavarni abban
Amiről a harc szól, csak nekik, titokban

Lélek vándorol

Ez egy este,
nem feledve
azt sem amí erre vitte
Onnan kezdve,
hogy a kedve
felborzolta, arrébb tette

Plüssmackóját,
kockás ingét
Ölbe vette csepp kis férjét
Megetette
adott neki

Hozzá fűzi, napí rutín
Lett a lélek
vándorlásból,
Itt a vége, kérj majd mástól!

Ahol az árja ellen

Ezzel az bulinak vége,
Szívarom a tálcában égve
Tölti a légbe a vadság zamatát
Vonulj be, lesz mire fogni, hogy katonát
Küldünk a távolba, védeni az Árját
Ritkítva naponta az ellenségnek párját

Terjesztve a Rendet,
ott ahol a Tettet
Más követi régen,
más Könyvbe írt szépen
Más Pápának hódol,
nem értheted, Kódol
Vallása a múltja
Jövője nincs, búja
A jelenének kardja
Odacsap és várja,
Hogy vérezzen az Árja

Újkori mentor

A tó mellett hajnalban
Felzeng a tamtam
Meztelen talpaddal
Verted, de baj van

Lándzsával megdöfköd
Kunyhódra lángot lök

Megszállt a nagy szellem
Új fia, most velem
Vágatja, bozóra
Aggatja, rettegett
Vágója ormótlan
Maszkjában lepte meg

Nem láttam, miért tette
Elfértünk mellette
Elmúlt az ő kora
Harcot hoz mentora

Rezgő levegő

Ebben a gömbben keltem ma fel,
Nyújtóztam, karommal puhára tapíntva
Behúdom körmeim, fedezze fel
A tapintás érzetét, burkomat simítsa

Hangjával a lelket, a rezgő levegőn
Hullámokat keltve, kiutat kereső
Pillantás a túlra, ahonnan a múltra
A lefekvés előtti, álomra kész útra

Szuszogok majd csöndben, hallom a dobogást
Szívemből kicseng az aprócska kalapács
Tereli a levegőt az ereim falain
Biztos amí biztos, legyen ott valami

Egypercesvers

Egy perc egy vers
Mert többet nem érdemel!
Ne faragd
mert a gondolat
Ha egyszer már kibújt
Azt ami bent maradt
Nem tűri, lerúgja leginkább magáról
Meglátszik a versen ha faragtad, ríkácsol!

Vadászat után

Vadászat után, mert kilőttem a sörétet
Elnyúlok a szőrön, megköszönöm menyétnek
Borznak és rókának a csöndes élet-adást
A gyárnak meg a vasat, a pornak meg a halált

Szénpor

Hoztam a kályhából
meleget is, parázsol
A régi vasdobozban
morgott, mert mondtam

A szénnek, hogy legyen jó!

Hőjét egy bitorló környezet nyeli el
Kítermelik, szamara csillékben húzza fel
A kormos arcú bányász, a reggeli teához
Szénporból önt cukrot, az ő napja leáldoz...

A dalnak

És most itt a vége egy dalnak
Furán szólt, néztek a vendégek, zajnak
Hítték a reccsenő síkító tercet
Beugró énekest állított, a verset
Dallal megéneklő, izgága poéta
Remegő hangjával valahogy leírta
A félelme tárgyát, a vágyának tollával
A tapsot majd megkapja, elküldtük postával

Cilinder

Ma ilyen a hangulat,
Bennem most nem mulat
Az abszintos hevület
Pálinkás az üveg
Tiszta az asztalom
Abroszom megfogom
Hátulja világos
Forgatni nem fogok
Se filmet se szemet

Jó ember sem leszek
Majd adok főúrnak
Öt pengőt, elfújhat
Gyertyát ha záróra
Kidobnak, de hóra
Esek és nem fáj majd
Konflissal utazhat
Gallérom letépve
Ülök a fa székre
Cilinder bársonya
Utazzat majd haza

Csíkok és birkák

Gyártottam birkáknak
gyapjas kis írkákat
Megvették, dobozát
Csíkokkal elláttam

Jó fajta, azt hitted
Kék csíkja jelleme
Rácsos kocsit toló
Márványos szelleme
Bolyong és vadul
Figyeli pultjaím
Rejtik-e hirdetett
Árumat, venne le
Belőle jó sokat,
Kell majd a butának
Megenni nem tudja,
Jó lesz a kutjának

A parkoló mélyére
Lökdösött tartalom
Behányva a szvíftbe
Így már egy szarhalom
De megvan, a hirdetett
Áron került bele,
Így lesz a panelból
A nyugalom szíge

Este a csajával,
a sorozat után majd
Nekikezd a násznak
Akciós kotonnal,
Négykézláb a lánynak
Ellíbben az este
Gömbölyded a teste
A fogyasztói álom
Szemünkre jön, várom...

A két oldalan

Államat emelem,
Orromat fenn hordom
Tudásom, tapasztalt
Katedrám birtokom
Mondatod eleje zavar
Mert veleje hamar
Az érzékem gyengéjét
Markolja, tőled csak
Távolabb húzódva
Mondok majd okosat

Vonulj csak vissza
A bársonytól távolabb
Ez itt az én helyem
Nem adom, bár urabb'
Lennék a megspórolt
Birtokon, de azt majd
Később, ha biztos lesz
Elhozom.

Január után

Eltelt az első, a hónap a naptárból
Szakítottam, letéptem, ittam a pohárból

Hátra ha nézek, az elmúló évnek
Nyomára akadva nem jövök zavarba

Azt mondom, megérte, nem jött még el érte
A Kaszásnak Barátja, vigyorral megáldva
Vagy keresztre feszítve, aztán meg nyűszítve
A bukó ablakon, felbukó vad barom
Lehet a jövője, de most még előre
Bízni kell, nyugodtan haladni, megmondtam
Ott lesz a Érdekes elásva, lényeges
Meg érdeket feszítő mívoltja
Beoltja a tanulás éveit a mával
Gyümölcsét leszedi, eteti kacsával
A cefrétől részegen dülöngél magában
Nem ő a ültető, ő csak szedte volna
Visszont a gyümölcsnek máshol lett ma dolga

Szájába vette

Mikor a Fa, még ereje teljén
Szájába vette, érezte testén
A lélegző pólust,
a pulzáló lázast
A gördülő cseppeken
a fényesen csillanó
Cseppenő, csobbanó
Elrejtett levélen
Csigáknak rágott
Pókoknak hálót
Szövő és szakító életét élén
Fogadta magába az őserdő mélyén

Hajcsapda

Tekert nyakon
buxsi, azon
Fekete hullám
becsapó villám
Alulról felcsap
Oldalról meglep
Mellé is fekszik
Illata ellep
Forgat, mert látszik
A mozdulat játszik
A szerep meg körben
Alakul, győztem

Felhő kontúr

Lusta felhőt rúg az ég
Noszogatva, hogy odébb
Menjen már a Nap elől
Kontúrába beledől
Árnyéka a lankákon
Elcsúszik, de nem bánom

Fallány

Mozdulatom káros vége
Kóros karom ívet ír le
Félelmedet felhasználom
Álmod alá muzsikálom

Miből faragjak rímet?

Miről vegyek, vagy mire fogjak
Fegyvernek látszó és szavakból álló
Keverten borzolt mondatokat?

Miért maradjak veszteg?

Minek támadjak, aztán megpihenve
Újra a szekrény sarkával fedezve
Felbőszült porcicák mérgétől rettegve
Elbújna előlem, utána felmenne

A padlás rettegett ómagyar létráján,
Ott aztán magával egyedül mélázván
Leülne a Művészet egy csendes sarokba
Néha jönne le csak, tőlünk elhúzódva

Várná a korszakot, hogy újra Műre szomjas
A mű-világból kihalt gondoltra, odvas
Fába bújó féreg, meg csőrrel rá vadászó
Madárnak fészkébe vissza-vissza szálló
Gazdátlan rímeket kalítkába záró
Művész-féle ember kezétől a fájó,
Gondolatlan érzet megszilárdul rajta
Kortalannak tűnő arca tarka, rajta
Mosollyá szétfutó ráncdombokon táncol
Jó reggelt barátom, végre újra játszol!

Vulkán mellett, reggel

... de másra úgy se jó a magma
A tűz hány, a láva oltja szomját
Perzsel aztán hamuba önt, lanyha
Folyammá szelídül,
Szőke tincse ébreszt,
Vállról omló hangját
Adja majd cserébe
A csendben melléd ül.

Téltavas

Nem nyitok ablakot, bejön a téltavas
Virágot nem hozok, elpusztul holnap
Hirtelen forduló jégbe zárt alkonyat
Kristályos gyilokkal szúrja át a Holdat

Mérj kéjt

Férj! Mérj kéjt
és tégy az asztalra
egy kedves,
sejtelmes estét,
Mert neked lesz kedves,
Tőle meg repdes majd a pilla
a szem felett,
legyen így, ma!

Csobbanna

Csobbanna a kövem, mert síkos lapja éri
A fodros víztükörre izmos kezem méri
A gyilkos csapást este, hogy ne vibráljon holnap
A Nap szilánkját felém ne tükrözze, szórja!

Fába vagy fénybe

Ebbe' a kába, arctalan világba'

Fába ki váгна

Fejszét?

Ki vinne malomba - széltől forogva -

Nehéz és otromba

Zsákot?

Könnyebb lesz gombokkal írni a nullákat

Hajnalig bámulni a műsoron hullákat

Távolról irányba hangolni a gombbal

Függeni tőle, mert az vihet gonddal

Vagy gond nélkül előre

Füvetlen, elszívott kifakult mezőre

Élőket irtani, felfújni a várost

Magadra rántani mindent ami káros

Szedni ellene majd műanyag fehéret

Meg pirosat a zölddel, hogy mindenki elérje

Az áhított középszert, a boldog életálmot

A tengeren-túlira átfestett világot!

Felszáll ám!

Megkarmolta az eget a bárány!
Felhőkre lehelte bundáját, nyáját
A meztelenül szálló a pusztába hajtja
Felnyúl az égig, borotvált karja

Csöndet! Zúg a szélre egy marcona
Harcos, lándzsája földre néz, katona
Baljós a tekintet, emeld a karodat
Megadod, vagy eladod neki most magadat

Vászonra

Vászonra mászó dőlő árnyam
Kapva kaphat, mert madárrá váltam
Utánam lő, hegyes nyílacskával
Ha eltalál, megnyert, etethet macskával

Este verve

Karton boltom fűzött árul
Gombot, cernát, tűt és spárgát
Elrejtőztél, kedves hátul
Látlak attól, nem fed hibád

Elkövetted, aztán arcul
Csaptad, így lett ő a tettes
Vörös fejjel rángva mordul
Lendül karja, bájtól mentes

Érzelmetlen ádáz ellent
Mozgolódhat, kárál, repdes
Tépett szárnya hullajt tollat
Itt az este, jobb lesz holnap

Özet

A reggel bántó fénnnyel szúr be
Szúnyoghálós ablakomon
Elfordulnék, csukott szemmel
Visszabújnék, álom honom

Erdeiben kóborolni
Fái mögül őzet lesni
Bokrairól szedret szedni
Letört ágra csendben lépni
Roppanástól velük félni
Ha ragadozó megjelenne
Kicsínyeit tőle mentve

A csapat életért rohanna
A csöndet patával típorva
Újra a nyugalom perceit várva
Szív és pata dobog, magára
Útalva és rejtőzve élni
Vadállat mivoltnak érdemet kérni

Ha elmúlt a veszély, hassal az avarra
Feküdni, szuszogva, port sem kavarva

Újra a pillanat színének élni
A valóság illatát magához mérni
Átmenni néha a rozsdás kapun
Aztán egy faajtón, amögött lapul
A fénnel döfködött ébredés őze
Riadtan pislog, megijedt tőle

Létra

Várom a telet, mert tavaszba hajlott
Eltolta innen, egy lyukasnak mondott
Ózonnal pajzsolt és ködökkel tarka
Hőhullám bitorló dezodor falka

Rügyezni kéne, álmodik a faág
Takaróm a napfény, más volt odaát
Fehér burkomba kristályos levegőt
Fújhatna hideg szél, de eldőlt
A létra az évszakok falától
Jó nagyot bukott, már nem áll fel magától

Ne félj már!

Táblát bont a félelem
Vacak, karcos érzelem
Szűk utcában vezet falnak
Bízz benne, ő veled hallgat

Fejedben nagy csönd a lakja
Falát retkes rongy takarja
Visszhang nélkül síkít éjjel
Bárhova néz, veled vész el
De megkerül, most néznek be rá
Veszejtői, néhány barát
Kizavarják, rongyba varrják
Öngyújtóval megkozmálják
Füstjét kémény fölé fújják
Hamvait a kútba szórják

Lakja helyén kell egy lakat
Kulccsal, mely a szívből fakad
Tehetsz rá még gyöngykönnycseppet
Gyermekednek kacagj egyet
Anyja hangján ő is kacag
Lesz belőle kulcs és a lakat
Bezárja egy csöpp kis marok
Viszlát bánat, boldog vagyok!

Barátságra

Nincsen hibám, se Katám
Se hirtelen, se talán
Cselt ellened nem szövök
Inkább közétek lövök

Ellenemben mit teszel
Te is közém lövetel?
Elbújok, ha el lehet
Többet hozzád nem megyek

Árulod a hiteled
Tőled ílyet nem veszek
Inkább adok másoknak
Tőlük kérjél, ha adnak

Visszakapod, kamattal
Ha ez kellett, marasztalj
Egy guríga százasod
Széjjelgurult, baszhatod!

Valaki már megírta

Volt egy ember
Huszonötben
Fájdalmával
Felült a nyeregbe

Tekerte vadul a rímek pedálját
Sarkából vélte forгатnί világát
De a láncról csöpögő olajcseppek
Csak apátlan anyátlan verset teremtek

Korlátainak döntögetője
Vérbajba kergető vad szeretője
Tanítástól saájgó vad prefektusa
Életére így tett zálogot a buta
Sínekkel pányvázott füstokádó réme
Otthagyta, elviszi az ördög, ha kérte

Fejet hajt

Fejet hajt a fekete, a viccnek se poén az íze
Most gondolhat arra, hogy honnan vette

Miért vette

Be

Kicsi volt és fehér a színe, hangulatot próbált

Adni egy unalmas estre, a díler szerette

Ő adta Hozzá

Le

Köszönd, ha hányod és élvezd amí marad

Beépült, nyugalmadra jó kedvet teremt

Fecseghetsz majd róla is, fekete a hajad

Elhiszik, bevetted, felmérted a helyet

Évvégére

Elhullott az éved kortalan állata,
Tetemén ma nem lakmározik még senki
Csöndben megújul, legutóbb vállalta,
Hogy szebb lesz, meg ettől még jobb is lesz neki...

Ma rengett a föld is,
Mondta, hogy hagyjatok!
Ültessetek inkább
Méhembe több magot!

Fehér habról

A fehér habról kellene lefújni
Pár buborékos, léggömbös lelket
Teremtsünk nekik, hogy tudjanak bújni
Erdei fákra zöld lombot, rejtett
Zugot ott a helyén a botor hangoknak
Rákiáltok reggel májd, jóreggelt maguknak!

Az este, meg a víz

Puha párnám a víz,
Esteledik a sekélyben.
Hullana rám, ~ ha hagynám ma este ~
Néhány apró kedves reményem.

A három vadak

Mí, a három vadak
nem kímélünk senkit
Körmeinkkel tépjük
puha húsát addig
Míg belőle a vérnek
folydogáló csapja
Ereszt néhány cseppet,
odaadja, hagyja,
Hogy felfaljuk élve, nem küzd már érte
Az élete nem kincs, anélkül élte

Harcos nyárhoz

Itt rezgett
A kar mellett
A gyöngy háza
Ha mélézva

A tér szélén, ott kordon vár
Vagy régóta egy harcos nyár
Az új korszaknak emlékül
Budikat emelt, majd végül
Pajzsos harcos maszkosokkal
Közvetítő harc-kocsikkal
Valóság-show elemekkel
Gázfelhővel, jelenettel
Földön fekvő emberekkel
Káromkodva szenderedsz el
Az éjszakai műsor után
Egy ország népe nézett bután

Szomjas

Az üvegen címkének
borának, levének
Hegyének oldala,
emeli fel oda,
Ahol a fák fölött
zúgnak a vad szelek
Bújik a kis felhő,
nekí ez rettenet

Világa hófehér,
mozgása szép, libeg
Anyjának kebelén
rígana, de hideg

Most a szél, lökdösi
előre, ott meg
A hegy csúcsa böködi,
száll ide, párája,
Permete, fájára
bokrára nedűként
Hull majd, a fájdalma
enyhülni kezd, mert

Ott lent a zöldeken
anyja lesz azoknak,
Akik az élethez
Nedűt szomjúhozna...

Utószó

Remélem, nem volt könnyű olvasmány, remélem sok mindent Te sem értesz még belőle! Amít meg érteni sikerült, tedd el télire, jól fog jönni, ha a hideg próbálja a rendet fenntartani, kiüldözve belőled a vírusokat.

Hat hónapnyi sorozás, betűvetés, gondolás és írásképpel vajúdás gyermeke lett amit látsz!

Húszezer betűből ennyire tellett, remélem valami marad majd belőle, hagyott egy ötujjú lábnyomot benned...

LouíSe, 2007

louise@bujj.be

Indulóra, 2007
Louise